

منبع و تاریخ نشر: کونترپانچ» 2021-01-06»
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».
نویسنده ها: نوام چامسکی و جی پرشاد

سه تهدید عمده برای زندگی در زمین که باید
در سال (2021) به آنها بپردازیم

**Three major threats to life on earth that we must address
in (2021)**

آپ میلز در یک شب دسامبر ، وونا ، اورگان. عکس: خیابان جفری کلیر

مناطق وسیعی از جهان در خارج از « چین » و چند کشور دیگر - با ویروس فراری و یادرحال گشت مواجه هستند که به دلیل بی کفایتی جنایی توسط دولت ها متوقف نشده است. اینکه این دولت ها در کشورهای ثروتمند پروتکل های اساسی علمی را که توسط سازمان صحتی جهان و سازمان های علمی منتشر شده است، بد بینانه کنار میگذارند که این عمل سو و بدخواها نه آنها را نشان میدهد. هر چیزی کمتر از توجه متمرکز به اداره و یا مدیریت ویروس با ازمایش رد یا بی تماس و تجرید و جدا سازی، و اگر این خود کافی و بسنده نیست پس تحمیل کردن قرنطین موقت خود یک اقدام احمقانه است. و به همان اندازه ناراحت کننده است که این کشورهای ثروتمند تر بجای سیاست برای تاسس و یا ایجاد « واکسن به مردم » یا که باید واکسن را در خدمت همه مردم قرار دهند دست به سیاست ملی گرایی واکسن (vaccin nationalism) زده اند و آنرا با ذخیره و نامگذاری و نامزدهای واکسن دنبال و یا بکار گرفته اند، در حالیکه باید از نظر انسانی و یا بخاطر سعادت بشر، به تعلیق قوانین ملکیت از نظر انتیلیکچول (روشنفکرانه یا معنوی) و ایجاد روشی غرض تهیه و تدارک واکسن های جهانی برای همه افراد پرداخته شود که این خود کاملاً یک اقدام منطقی خواهد بود.

اگرچه که بیماری همه گیر ناشی از ویروس کوید نزده بصورت کل مسئله اصلی در ذهن کل ما است، اما مسایل دیگری که بالای طول توقع حیات یا عمر ما در این سیاره تاثیر میگذارد و یا آنرا صدمه میزند یا که زندگی ما تهدید میکند شامل موارد ذیل است:

نا بودی هسته ای « Nuclear Annihilation »

در ماه جنوری سال (2020) بولتن دانشمندان اتمی ساعت رستاخیز را روی (100) ثانیه تا نیمه شب قرارداد. که برای اسایش بسیار نزدیک است، ساعتی که دو سال پس از تولید اولین سلاح های اتمی در سال (1945) ایجاد شده است، هر ساله توسط هیئت علمی و امنیتی بولتن دانشمندان ارزیابی میشود که تصمیم میگیرد که انگشت شمار را حرکت دهد، یا در جای خود نگه دارد. زمانیکه ساعت را دوباره تنظیم میکنند ممکن است؛ به نا بودی نزدیک شود. در حال حاضر معاهدات محدود کنترول سلاح و تسلیحات در حالیکه قدرت های بزرگ نزدیک به (13) هزار و (500) سلاح هسته ای (که بیش از «90» درصد آن در اختیار روسیه و ایالات متحده قرار دارد) منقرض میشوند یا که کمتر محدود میشود.

عملکرد این سلاحها میتواند این سیاره را به راحتی برای بودوباش همه زنده جانها و انسانها غیر قابل سکونت سازد. نیروی دریایی ایالات متحده قبلاً کلاهکهای هسته ای (W76-2) تاکتیکی کم بازده خود را مستقر کرده است؛ از این رو اقدامات فوری به سمت خلع سلاح هسته ای باید که دردستور کار همه جهانیان قرارگیرد. و روز هیروشیما که هر ساله در « ششم » اگست گرامی داشته میشود؛ باید که به یک روز تامل و اعتراض قوی تر تبدیل شود.

فاجعه آب و هوا (Climate Catastrophe):

در سال (2018) یک مقاله علمی با یک عنوان حیرت انگیز منتشر شده است. بیشتر مرجانها در اواسط قرن بیست و یکم در بحر غیر قابل سکونت خواهند شد؛ زیرا افزایش سطح دریا باعث تشدید طغیان موج محوری میشود. نویسندگان دریافتند که ممکن است جزایر سشیل «seychelles» تا جزایر مارشال (Marshall) از بین بروند. گزارش سال 2019 « سازمان ملل متحد (سازمان ملل) تخمین زده است که یک میلیون گونه ها (species) و گیاهان در معرض خطر انقراض قرار دارند. با اینها اگر آتش سوزی فاجعه بار و سفید شدن صخره های مرجانی را اضافه کنید؛ واضح است که دیگر نیازی نیست که در مورد یک چیز یا چیزی دیگری قناری بودن» اصل از جزایر قناری معمولاً مایل به سبز تا زرد است محل بود و باش قناری در این جزایر تفصیل توسط مترجم « در معدن ذغال سنگ منشا و مبدای بروز فاجعه آب و هوایی معطل بمانیم؛ خطر در آینده نیست بلکه خطر در حال حاضر است؛ متعهد به برخورد « مسولیت های متداول اما متمایز » که در کنفرانس (1992) محیط زیست و توسعه سازمان ملل در ریودی ژانیرو (Rio de Janeiro) تاسیس و ایجاد شد - برای قدرت های بزرگ؛ کاملاً از سوخت های فسیلی تغیر نمی یابد؛ ضروری است یعنی که قدرت های بزرگ از سوخت فسیلی ها عقب نشینی نکردند؛ این گفته میشود که کشورهای مانند **جا میکا، و مغولستان** قبل از پایان سال (2020) مطابق به توافقنامه پاریس، برنامه های در خصوص آب و هوای خود را به سازمان ملل متحد به روز یا که (up to date) کردند؛ طبق توافقنامه پاریس حتی اگر این کشورها بخش کمی از انتشار کاربن جهانی را تولید کنند؛ و جوهی که به کشورهای در حال رشد و توسعه برای مشارکت آنها در این فرایند متعهد شده بودند؛ در حالیکه بدهی های خارجی افزایش یافته؛ عملاً خشک شده اند؛ این نشاپندهنده عدم جدیت اساسی (جامعه بین المللی) است.

نابودی نئولیبرالی قرارداد اجتماعی

نابودی نئولیبرالی قرارداد اجتماعی کشورها در آمریکای شمالی و اروپا به دلیل واگذاری دولت به سودجویان و جامعه مدنی توسط بنیاد های خصوصی، عملکرد عمومی خود را مخفی کرده اند. این بدان معناست که مسیرهای تحول اجتماعی در این مناطق از جهان به طور ناگهانی با مشکل روبرو شده است. نابرابری وحشتناک اجتماعی نتیجه ضعف سیاسی نسبی طبقه کارگر است. همین ضعف است که میلیاردرها را قادر می سازد سیاست هایی را تنظیم کنند که باعث افزایش نرخ گرسنگی شود. کشورها را نباید بر اساس کلماتی که در قانون اساسی آنها نوشته شده است، بلکه بر اساس بودجه های سالانه آنها قضاوت کرد. به عنوان مثال، ایالات متحده تقریباً 1 تریلیون دلار (اگر بودجه تخمینی اطلاعات را به آن اضافه کنید) برای ماشین جنگی خود هزینه می کند، در حالی که بخشی از این مبلغ را صرف مصالح عمومی می کند (مانند مراقبت های بهداشتی، چیزی که در همه گیر شدن بیماری مشهود است). به نظر می رسد سیاست های خارجی کشورهای غربی با معاملات تسلیحاتی کاملاً روان شده است: امارات متحده عربی و مراکش به توافق رسیدند که اسرائیل را به رسمیت بشناسند به شرطی که بتوانند به ترتیب 23 و 1 میلیارد دلار سلاح ساخت آمریکا خریداری کنند. حقوق فلسطینی ها، صحرای ها و مردم یمن نقشی در این معاملات نداشت. استفاده از تحریم های غیرقانونی توسط ایالات متحده علیه 30 کشور از جمله کوبا، ایران و ونزوئلا، حتی در زمان بحران سلامت عمومی COVID-19، به بخشی طبیعی از زندگی تبدیل شده است. این یک شکست در سیستم سیاسی است که جمعیت های موجود در بلوک سرمایه داری نتوانند دولت های خود را - که از بسیاری جهات فقط دموکراتیک هستند - وادار کنند تا یک چشم انداز جهانی را در مورد این شرایط اضطراری در نظر بگیرند. افزایش نرخ گرسنگی نشان می دهد که مبارزات برای بقا افق میلیاردها انسان در کره زمین است (همه اینها در حالی است که چین قادر است فقر مطلق را از بین ببرد و گرسنگی را تا حد زیادی از بین ببرد). نابودی و انقراض هسته ای توسط فاجعه آب و هوایی تهدیدهای دوقلو برای کره زمین است. در همین حال، برای قربانیان حمله نئولیبرالی که نسل گذشته را آزار داده است، مشکلات کوتاه مدت حفظ موجودیت آنها سوالات اساسی در مورد سرنوشت فرزندان ونوه های ما را اجابجا می کند. مشکلات جهانی در این مقیاس نیاز به همکاری جهانی دارد. قدرت های بزرگ تحت فشار کشورهای جهان سوم در دهه 1960 با پیمان منع گسترش سلاح های هسته ای 1968 موافقت کردند

، اگرچه آنها اعلامیه بسیار مهم تأسیس دستورالعمل جدید اقتصادی بین‌المللی 1974 را رد کردند. نیروهای موجود برای هدایت چنین دستور کار طبقاتی در صحنه بین‌المللی دیگر وجود ندارد. پویایی سیاسی در کشورهای غربی، به ویژه، بلکه در کشورهای بزرگتر جهان در حال توسعه (مانند برزیل، هند، اندونزی و آفریقای جنوبی) برای تغییر شخصیت دولتها ضروری است. یک انترناسیونالیسم قوی برای توجه کافی و فوری به خطر انقراض لازم است: انقراض با جنگ هسته‌ای، فاجعه آب و هوا و فروپاشی اجتماعی. کارهای پیش‌رو ترسناک هستند و نمی‌توان آنها را به تعویق انداخت.

چندسطر در مورد نوام چامسکی و ویجی پرشاد:

نوام چامسکی یک زبان‌شناس، فیلسوف و فعال سیاسی افسانه‌ای است. وی استاد برجسته زبان‌شناسی در دانشگاه آریزونا است. آخرین کتاب وی بحران آب و هوا و معامله جدید سبز سبز: اقتصاد سیاسی نجات سیاره است. **ویجی پرشاد** مورخ، سردبیر و روزنامه‌نگار هندی است. وی همکار نویسندگی و خبرنگار ارشد در **Globetrotter** است. وی سردبیر اصلی کتاب‌های **LeftWord** و مدیر **Tricontinental: Research Social for Institute** است. وی یک عضو ارشد غیرمقیم ارشد موسسه مطالعات مالی چونگ یانگ، دانشگاه رنمین چین است. وی بیش از 20 کتاب از جمله **The Darker Nations** و **The** فقیرتر ملل تألیف کرده است. آخرین کتاب او گلوله‌های واشنگتن است که مقدمه‌ای از اوو مورالس آیما است.

با تقدیم سلام ها «07-01-2021»